

UMBRA
REGELUI

ELOGIU ADUS *REGELUI FRÂNT*

„Ca și Alan Garner, Philip Womack transformă basme de demult, despre căutarea unui copil răpit de forțe magice ale întunericului, într-o aventură memorabilă, explorând iubirea, curajul, teama și prietenia. Scrisă cu sensibilitate, inteligență și convingere, povestea aparține genului clasic, de care cititorii nu se pot sătura.“

Amanda Craig

„Ecouri cu referințe la tot soiul de mitologii, cu salturi lejere între zeii greci și frații Grimm, cu un strop elegant de gotic victorian. *Regele Frânt* este scrisă superb, complet acaparatoare și abia aștept următorul volum.“

Kate Saunders, *Literary Review*

„Un ritm alert, personaje enigmatice și adversari înfiorători vă vor face să cereți cu disperare următorul volum.“

Sarah Naughton

„Invocă o poezie sinistră a subconștientului, un fel de Alice în țara coșmarurilor.“

SF, *Financial Times*

„Noua și neabătuta aventură fantasy a lui Philip Womack, *Regele Frânt*, zboară printr-o lume înșelătoare și magică, cu o imaginație vie. Este iubită de Kids Reader Reviewers și de scriitoarea noastră, Julia Eccleshare. Este o lectură perfectă pentru întreaga familie și, mai mult, este prima dintr-o serie. Ce zile minunate!“

Love Reading 4 Kids

„Un fantasy fascinant, acest roman, pe care nu-l poți lăsa din mână, te ține în suspans, iar cititorul își va dori să citească întreaga trilogie.“

Parents in Touch

„Simon pornește într-o misiune de salvare [a surorii sale] și se trezește prins într-o lume extraordinară și fantastică, în care îi este imposibil să prevadă ce urmează să se întâmple. O poveste magică, plină de imagini vibrante și consecințe neașteptate.“

Julia Eccleshare

„[Womack] își ghidează personajele prin situații și lumi atât familiare, cât și de domeniul fantasticului, în moduri bizare și minunate. Se simte clar un iz de legendă arturiană și scriitură fantasy, ceea ce nu este de mirare, având în vedere că Womack este un mare fan al lucrărilor lui T.H. White și Ursula K. Le Guin.“

We Love This Book

„*Regele Frânt* [este] primul roman din trilogia *Calea tenebrelor* – o serie de cărți înclinate spre magie, în care oameni se transformă în lebede, uși se deschid în alte lumi sub supermarketuri, iar artefacte ale Muzeului Britanic dețin puteri aparte. Womack a reușit să facă un coșmar și din băutul unui cappuccino!”

Abi Elphinstone (moontrug)

„A fost o aventură palpitantă și sumbră, care m-a captivat de la prima pagină până la ultimul cuvânt. Creaturile sunt înfricoșătoare și uimitoare. Fantastic!”

Sam Harper, 10 ani, Love Reading 4 Kids

„Încă din prima zi, nu am lăsat din mână această aventură fantasy scrisă FENOMENAL. Îți va captiva imaginația încă de la prima pagină. Abia aștept să fie publicat următorul volum din serie.”

Rose Heathcote, 15 ani, Love Reading 4 Kids

„Plină de groază, de monștri și de multă acțiune – tot ce place unui tânăr care apreciază genul. Deși este cotate pentru copii de peste 11 ani, orice cititor competent se va bucura de ea, fiindcă cei doi tineri protagoniști ai noștri pornesc într-o aventură de ispășire, pentru a încerca să-și recupereze frații.”

The Mole, ourbookreviewonline

Alte cărți de Philip Womack:

Cealaltă carte

Eliberatorii

A doua carte din seria

✿ CALEA TENEBRELOR ✿

RUMBRA REGELUI

Philip Womack

 EDITURA
NICART

*Pentru
Olivia Breese și Julia Finch*

Capitolul unu

PE TĂRÂMUL
REGELUI FRÂNT

- **R**EPEDA! ICNI SIMON.

O trase pe Flora în jos, în spatele unei formațiuni stâncoase care se ridica mohorâtă de-a lungul drumului, acolo unde căzuseră prin portal.

- La pământ! Vin soldații!

Făcuseră numai câțiva pași de la locul în care pătrunseseră pe țărâmul Regelui Frânt, prin ruptura dintre fibrele universului. Simon se răsuci ca să verifice dacă portalul rămăsese deschis. Era, într-adevăr, și văzu prin el luminișul din Sussex pentru o fracțiune de secundă. Acolo, sub clar de lună, într-o altă lume, se afla prietenul lor Giles Cuthbertson, prăbușit în genunchi.

Giles se mișcă, îi observă și dădu să pornească spre ei, numai că, imediat ce ajunse la portal, acesta se închise, fără nicio urmă că ar fi fost vreodată acolo. Poarta spre casă era acum ferecată și habar n-aveau cum urmau să o mai deschidă.

- Păi, cam asta e atunci, spuse Flora.

Brusc, Simon își dădu seama că o putea vedea pe Flora.

- Nu mai suntem invizibili. Umbra a dispărut!

- Fac pariu că nu rezistă între lumi, spuse Flora.

Mai important e cum ne întoarcem.

Simon se gândi repede.

- Cu sferile-de-umbră, fiecare dintre noi mai are câte două. Și încă avem cornul de vânătoare și sabia-de-soare. Ele ne-au adus aici și tot ele ne-ar putea duce înapoi. Dar hai să nu ne gândim acum la asta. Uite!

Se lumina, fiindcă deasupra lor răsărea un soare argintiu, răspândind o strălucire stranie și oarecum caldă. „Probabil că e o stea“, se gândi Simon. „Probabil că ne aflăm pe o altă planetă. Într-o altă lume, poate chiar în altă galaxie, de fapt ar putea fi o cu totul altă dimensiune.“

Se aflau într-o depresiune mică și stâncoasă, lângă un drum negru, scânteietor. De jur împrejurul lor erau răsfirați bolovani ascuțiți. În depărtare, spre nord-vest, se înălțau turnurile din sticlă neagră ale unui oraș înconjurat de ziduri, pe ale căror creneluri fluturau flamuri și drapele.

În stânga lor, peste câmpia aridă și întunecată ce se întindea spre oraș, năvăleau în valuri o sută de soldați ai unei companii conduse de un cavaler călare, înarmat și care purta un coif prevăzut cu aripi metalice de fiecare parte. Pe drum, în dreapta lor, o trăsură trasă de un fel de cal înainta încet spre oraș.

- Unde e Pike? șopti Simon, puțin intimidat la vederea soldaților înarmați. A venit după noi? A reușit oare să ne urmeze?

Un sunet nedeslușit îi făcu să se întoarcă și îl văzură pe băiatul palid, cu părul negru, care-i salvase de atâtea ori de la pericol, întins pe spate și parțial ascuns de un fragment ascuțit de piatră. Agitată, Flora îl trase de mânecă pe Simon și dădură fuga la el. Pike avea ochii închiși și era inert. Flora îl ciupi de obraz, dar el nu dădu niciun semn că ar fi simțit ceva, cu toate că respira superficial. Simon își aduse aminte că avea o sticlă cu apă în rucsac, o găsi și îl stropi, însă Pike tot nu se clinti.

Încercară să-l așeze cât mai confortabil, reze-mându-i capul de o parte mai netedă a stâncii, în spatele unei creste micuțe, unde era ferit de vânt și de privirile celor care ar fi trecut pe drum. Apoi se întoarseră. De-aici se vedea toată câmpia. Nu departe de locul în care stăteau ghemuiți, se afla o stâncă înaltă, geamăna celei de lângă care plecaseră din lumea lor. Prin spatele ei trecea un pârâu șerpuit, care se repezea să se alătore unui

râu mai mare ce curgea spre sud. Întreaga zonă era împrejmuită de dealuri, care se înălțau spre munții cu vârfuri albe ce păreau să se facă una cu cerul. Păsări bizare, cu cercuri albe în jurul ochilor și cu ciocul roșu, se auzeau țipând deasupra lor. Aveau conturul estompat și cenușiu, precum șarpele-umbră cu care se luptaseră Simon și Flora cu câteva zile în urmă.

Însă orașul era cel care domina absolut orice. Era complet înconjurat de un zid cu turnuri negre care se înălțau spre cer și în sticla căroră se reflecta lumina. Alte două turnuri, mai mari, se ridicau din centrul orașului, marcând conturul dezolant al unei citadele fortificate, în vârful unui delușor.

- Așadar, asta e, spuse Flora. Suntem pe țărâmul Regelui Frânt. Și eu care credeam că există doar în cărțile pentru copii... Dar e real, totul e real. Iar Regele Frânt îl ține prizonier pe Johnny. Se șterse la nas cu mâneca gecii de piele a fratelui ei, înainte să adauge: și pe Anna.

Simon evaluă rapid situația. Soldații erau aliniați acum într-o piață îngustă, în rânduri de câte zece. Păreau să aștepte un ordin de la comandantul lor, cavalerul, care călărea un cal cu coarne lungi și subțiri.

- Unde naiba suntem? șopti Flora, strângându-și mai bine geaca în jurul ei.

Se simțea cumva mai ușoară, ca și cum i-ar fi lipsit o parte vitală din ea, și îi era foame.

Mirosul gecii îi readuse în minte imaginea vie a lui Johnny, deșirat și cool, întins pe patul lui, peste pătura cu steagul britanic, citind cărți de filosofie și fumând.

- Sper că nu în iad, spuse Simon. E prea frig. Briza răcoroasă îi ciufuli părul.

- Și nu sunt nici draci, spuse Flora, uitându-se la calul cavalerului.

- Încă, răspuse Simon încet.

O altă procesiune, de data asta de călăreți, venea dinspre oraș, aparent pentru a li se alătura soldaților. Numai căruța se îndrepta spre oraș.

- Ar fi bine să nu fim văzuți, continuă Simon. Nu știm în cine putem avea încredere. Cum ajungem la Regele Frânt? Soldații ăia ne-ar putea face orice. N-avem cum să mergem la ei, ca să le cerem să ne ducă la rege, nu-i așa?

- Ne-am îndeplinit sarcinile, spuse Flora. Asta a spus mesagerul. Îndepliniți sarcinile și vă recuperați frații!

- Nu cred că va fi atât de simplu, îi răspuse Simon.

Cu numai câteva zile în urmă, acasă, lângă mare, recitase versurile care provocaseră toate aceste consecințe, iar acum le auzi spontan în minte:

„Îl invoc pe Regele Frânt.
De trei ori cu spatele dai roată.“

Frica îi pătrunse în oase și-l făcu să-și lipească fruntea de stâncă. Își aduse aminte cât de energic fusese sora lui, Anna. Spusese poezia ca s-o sperie, iar ea fusese răpită și adusă pe acest tărâm. Își aminti și de emisarul aurit, călare pe cerbul cu aripi – cerbul înaripat, cum numise el frumoasa și delicata creatură – care apăruse din senin și le spusese ce aveau de făcut pentru a-i salva pe Anna și Johnny.

„Pentru a vă recupera frații, trebuie să înghițiți umbra, să furați soarele și să despicați aerul...”

„Și am făcut toate aceste lucruri”, se gândi Simon, „ca să ajungem în Regatul Frânt. Am înghițit umbra și am obținut sferile-de-umbră. Am furat soarele și am câștigat sabia-de-soare. Am despicat aerul cu cornul de vânătoare și toate astea ne-au adus aici.”

Simon se ridică de pe piatră. „Suntem abia la început”, își spuse el. Presimțea că aveau de parcurs un drum lung, care se întindea în fața lui, la nesfârșit, prin ceața densă. Deodată, copleșit de spaimă și, totodată, de gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acasă – și, cu atât mai puțin, să-i găsească pe frații lor – își prinse capul în mâini. Ce să facă oare? Nu aveau niciun plan, nici cea mai vagă idee unde să se ducă.

Flora se prăvăli lângă el.

- Și cavalerul care ne urmărea? Sir Mark, Cavalerul Lebădă. A venit aici, după noi?

- Sper că nu, spuse Simon, aducându-și aminte de sinistrul ajutor al Regelui Frânt.

Cu mare grijă, mai aruncă un ochi peste creasta stâncilor. Pe râu plutea o lebădă și Simon o privi precaut, amintindu-și cum îl atacase sir Mark, deghizat astfel, în bucătăria casei lui. Lebăda se îndepărtă, văzându-și de-ale ei, iar Simon, cu gândul la figura crudă a cavalerului, se simți ușurat fără să vrea.

Căruța se apropia încet-încet de ei și, de-abia acum, Simon văzu că aceasta era trasă de un cal cu coarne de berbec, al cărui trup alb-negru era lat și greoi. Obosit, animalul suflă blând aer pe nări și își scutură coama. Pe capra căruței stătea aplecat un bărbat, cu capul acoperit de o glugă, care ținea frâiele lejer în mână. Din când în când, lovea calul încornorat cu un mic bici, însă animalul nu înainta cu mai mult spor.

Când căruța trecu pe lângă ei, Simon îl scoase din buzunar pe Levit, micul cerb aurit, înaripat, pe care îl primise de la emisari. Levit nu strălucea deloc. Arăta ca un simplu bibelou metalic, precum cel pe care îl ținea bunica lui Simon pe policioara căminului.

- Mișcă? Îți zice că putem avea încredere în căruțaș?

Flora gâfâia, sufocându-se. Simon clătină din cap.

- Poate că lucrurile din Tărâmul Aurit nu funcționează în lumea asta.

Simon ar fi vrut ca Levit să se trezească la viață. Îi mângâie aripile strânse și îi dădu un pupic pe nas. Apoi îl lipi de umflătura de pe obraz, acolo unde-l lovise emisarul în prima zi, lângă mare. Oare își imagina el sau creatura începea să se clintească? Așteptă o clipă, dar nu se întâmplă nimic, așa că îl băgă pe Levit la loc, în buzunar. Flora stătea cu capul între genunchi și Simon se aplecă spre ea, șoptindu-i numele. Clipind, Flora ridică privirea și își înghiți lacrimile.

- Cum te simți? o întrebă Simon.

- Păi... e adevărat! În tot acest timp m-am gândit că poate e un vis, chiar și atunci când fugeam de Cavalerul Lebădă, dar uite, suntem aici! Nu cred că sunt în stare să fac față cum trebuie.

- Nu-i nimic, spuse el, deși nici el nu credea ce spunea. Mai e un pic. Orașul ăla trebuie să fie orașul Regelui Frânt. Nu-l recunoști din carte?

Flora încuviință.

- Uită-te la hartă!

Simon găsi harta din piele umană și Flora își făcu loc lângă el.

- Probabil că există ziduri între lumi, continuă ea, sporovăind ca să-și mascheze starea de agitație, și sabia-de-soare, cornul de vânătoare și sfera-de-umbră reușesc cumva împreună să producă un spațiu între ele. Mă întreb cum funcționează, fizic vorbind. Lumină, sunet și întuneric. Zidurile s-au prăbușit. Vezi? Ca la Ierihon.

Simon netezi harta din piele de om pe pământul neregulat. În stânga se vedea un cerc verde.

- Probabil că de-acolo venim noi. Bănuiesc că va trebui să ne întoarcem aici, ca să ne putem duce acasă. Uite!

Arată spre piatra înaltă din apropiere.

- Probabil că ăsta e punctul de legătură dintre lumi. Și asta, continuă el, arătându-i o linie pe hartă, reprezintă drumul care duce spre oraș.

Orașul era pe partea dreaptă a hărții. În centru se afla un punct negru, care pulsa.

- Iar aici sunt ei.

Simon fu însuflețit de un fior.

- Am ajuns!

- Aproape, spuse Flora, apoi continuă cu un ton serios și pus pe treabă: Acum se pune problema cum ajungem în oraș? Și ce facem cu Pike?

Pike zăcea, cu capul ușor înclinat, de parcă leșinase în urma unei lovituri.

- Hai să pornim într-o misiune de recunoaștere mai întâi, spuse Simon. Apoi mai încercăm o dată să-l trezim.

Se uitară amândoi pe furiș peste stânci. Pe câmpia lată și întunecată din fața lor, cavalerul călare se adresa trupelor de soldați. Soarele argintiu urcase mai mult pe cer și umbrele se scurtaseră. În lumina albă sclipeau topoare și săbii. Îl auziră pe cavalerul călare dând ordine:

- Atacați pământul! Atacați copacii! La ordinul regelui!

Soldații se împrăștiară. Jumătate dintre ei alergară, strigând, spre un pâlcc de copaci mic și ogârjit. Copacii aveau frunze negre-movulii și scoarță neagră. Ceilalți soldați începură să fugă în cerc, atacând pământul cu săbiile.

- Ce tot fac acolo? întrebă Flora.

Vânturând săbiile în aer, uitându-se în toate părțile de parcă se pregăteau de atac, soldații din primul grup ajunseră la copaci și se puseră să hăcuiască trunchiurile, sfărâmând scoarța. Între timp, al doilea grup de soldați sfărteca solul, umplând aerul cu strigăte de luptă, ca și cum s-ar fi războit cu un inamic mortal.

Călăreții pe armăsari încornorați, care ieșiseră în coloană din oraș, se apropiară în formație de câte șase perechi. Erau îmbrăcați cu haine și echipamente negre și argintii, urmați de un călăreț singuratic, în veșminte verzi. În spatele acestuia venea o litieră, acoperită cu perdele din material fin, argintiu, cărată de opt bărbați înalți, toți îmbrăcați în alb și urmați de alți călăreți, dotați cu arme letale.

Cavalerul călare lătra niște ordine cu disperare. Simon o apucă pe Flora de braț. În ropotul copitelor și foșnetul cozilor cailor, procesiunea sosi alături de cavalerul călare și se opri la aproximativ douăzeci de pași de Flora și de Simon. Cavalerul

în verde, o femeie mlădioasă, descoperi litiera cu un gest dramatic.

- Mulțumesc, Andaria, se auzi o voce feminină, purtată de briză.

În lectică se afla o tânără cunoscută, care purta o coronișă strălucitoare din argint și o rochie lungă, neagră cu argintiu. Își ținea în poală mâinile care-i sclipeau de nestemate. Ridică un braț cu un gest imperios, în timp ce Andaria o ajută să coboare.

- Ea e! exclamă Flora. Fata cu masca de leu! Ce caută aici?

- Am crezut c-a murit! spuse Simon.

- Ai crezut că a ucis-o Mitra? Nu pare genul. Nu cred că Mitra ar ucide pe cineva.

Ultima oară o văzuseră pe fata cu masca de leu sub biserica din strada Walbrook, în Londra, leșinată pe pământ, după ce se luptaseră cu ea pentru sabia-de-soare. De-atunci nu mai dăduseră ochii cu ea și plecaseră în momentul în care Mitra, cel din Tărâmul Aurit, stătea aplecat deasupra ei, părând că o va ucide.

Cavalerul călare aștepta agitat instrucțiunile fetei. În timp ce soldații continuau să alerge de colo-colo și să hăcuiască în stânga și-n dreapta, tânăra spuse:

- Regele a dat un ordin. Și ce a spus este drept.

Avea o voce puternică, ce răsuna pe toată câmpia.

- Ce a spus este drept! răspunseră, în cor, soldații și cavalerul călare.

Fata vorbi din nou:

- Eu, Selena, Prințesa Argintie, fiica Domnitorului Regatului Argintiu, îl voi informa pe căpitan, Cavalerul Șoim, despre acest decret regal. Am cucerit pământul și copacii. Soldații vor duce toate trofee de război la trezorerie. Am câștigat bătălia!

- E fiica regelui? îi șopti Flora lui Simon, pe un ton slab, șocat. Fata cu care ne-am luptat? Fata pe care aproape am ucis-o?

- Bucurați-vă de victorie! Barzii vor cânta despre faptele voastre vitejești!

Selena îi făcu semn Andariei, care aruncă nonșalant niște monede pe jos, de parcă acestea nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Având în vedere expresia de generozitate pe care o afișa, ar fi putut la fel de bine să și scuipe.

- O sută de semiluni pentru soldați!

Cavalerul Șoim făcu semn unui soldat, care se aplecă și le culese de pe jos. Ceilalți îl priveau cu ochi înfometați, dar așteptau cu toții cuminiți. Selena încuviință, întinse brațele și doi dintre cei care purtau lectica o ridicară ușor înăuntru. Andaria trase perdelele lecticii și îl plesni pe unul dintre bărbați cu palma, ca să se dea la o parte din calea ei, înainte să încalece pe armăsarul care pufni și să conducă alaiul spre oraș. Se

îndepărtară, zăngănind din armuri, iar Cavalerul Șoim își mușcă buza și o picătură de sudoare i se prelinse pe obraz, în timp ce calul său necheză. Se relaxă vizibil, înainte să-și îndrepte umerii aproape imediat și să strige:

- Pe locuri!

- Ei bine... spuse Flora, în timp ce soldații începură să se strângă în formație de marș. Nu pare să fi fost o treabă obișnuită pentru o armată.

Simon nu-i răspunse, ci ridică un deget în semn de avertizare.

- Ce? întrebă Flora, ridicând din sprâncene. Am ceva pe față?

Se frecă cu mâna pe obraz, dar se murdări și mai tare. Simon arătă spre ceva din spatele ei. Căruțașul cu glugă aștepta cu un pumnal lung și lucios în mână. Îi observase când trecuse pe lângă ei și oprise căruța puțin mai departe. Înaintă spre ei și-și dădu gluga jos, dezvăluind un păr argintiu și o figură obosită și străbătută de riduri, cu gura contorsionată într-un zâmbet ciudat de dezgustător. Pe gât avea un tatuaj lung, ca un păianjen. Purta o tunică largă, maro, până la genunchi și niște pantaloni lăbărțați. Vântură calm pumnalul spre Simon și Flora.

- Ce caută două pușlamale ca voi dincolo de zidurile orașului? Ia să vă vedem permisele.

- Le-am... pierdut, spuse Flora, cât putu de inocent, bucuroasă că omul nu-l văzuse încă pe Pike.

O pasăre cu ochii albi zbură pe lângă ei, aruncându-și umbra pe câmpie. În depărtare se auzeau soldații mărșăluind pe drumul spre oraș. Cântau în același ritm cu cizmele care loveau pământul.

Căruțașul se apropie mai mult, cu o expresie severă și foarte calculată.

- Orice persoană e găsită pe drum fără permis trebuie predată. Pentru o recompensă de cincizeci de semiluni.

- Și-apoi? întrebă Simon.

- Și apoi, răspunse omul, aceasta va fi azvârlită în cea mai adâncă și mai întunecată închisoare, unde o s-o molfăie șobolanii și o să rămână atârnată de laț până nu mai rămâne nimic din ea.

Cu degetul arătător stâng, descrise forma lațului în jurul propriului gât și privirea i se făcu mai severă.

- Dacă ați fi auzit decretul, ați fi știut.

Flora apucă bine mânerul sabiei-de-soare. Oare s-o scoată acum? Nu era sigură. O trase puțin din teacă. Ca întotdeauna, îi simți căldura energiei și un zumzet blând în minte, ca și cum i-ar fi șoptit ceva.

Căruțașul, observând mișcarea, îl prinse pe Simon de umăr și îi puse cuțitul la gât. Simon încercă să se elibereze, dar bărbatul era prea puternic. Flora se gândi repede la ce avea de făcut, dar exista și șansa ca acesta să-i ducă într-un loc unde puteau face ceva util. O șansă mică, dar tot era ceva, așa că împinse sabia în teacă până la fund. Poate că ar trebui să se ducă cu el deocamdată,

poate că le-ar putea obține o audiență la Regele Frânt, sau știa cum să ajungă la el. Pike avea să se trezească și să-i găsească mai târziu. Se gândi să-i lase un semn și se uită pe furiș în jur, căutând ceva folositor în acest sens.

Căruțașul privi geaca de piele a Florei și apoi rucsacul ei. Îi făcu libidinos cu ochiul, ceea ce o cutremură.

- Sunteți interesanți, voi doi. Păreți moi. Aveți haine ciudate. Sigur sunteți crescuți la palat. Așa că poate sunteți rebeli. Copii de rebeli, cred io.

Pocni din degete, hotărât.

- Veniți cu mine!

Îl împinse pe Simon în față, iar Flora, mușcându-și falca, îi urmă cu grijă.

- Dacă-i faci vreun rău, te distrug, se răsti ea.

Căruțașul pufni dezaprobat și, voind parcă să-și dovedească argumentul, înfipse vârful pumnalului în brațul lui Simon, care țipă de durere.

- Să-l lași în pace! spuse Flora încinsă.

Căruțașul se întoarse brusc.

- Cincizeci de semiluni, fie că persoana e vie sau moartă, spuse el. Și ce-o să faci, copilă? Ia arată-mi!

Îl împinse pe Simon din nou, iar Flora alergă să țină pasul cu ei.